Ovidiu PECICAN
ZEUL

De câtva timp mă lovesc mereu de privirile alunecoase ale cunoscuţilor. Atunci când mă întâlnesc ei par jenaţi. Îşi schimbă greutatea de pe un picior pe altul, dacă au vreo geantă (ori sacoşă) par să-i acorde o deosebită atenţie şi privesc mai tot timpul în lături. Credeam la început că e vreo toană de-a lor - prietenia depinde de atâtea lucruri de care habar n-avem!... S-a dovedit însă că nu e aşa. Mi-am spus că mi se pare şi că nu mai disting poate realitatea din pricina ochelarilor aburiţi. Mă înşelam şi de data asta.
Tot astfel, când l-am întâlnit pe Robert - lucrul acesta se petrecea pe la orele patru, azi după amiază - am descoperit în atitudinea lui aceleaşi labirinturi sinuoase. Mi-am spus că e prea mult dacă până şi el se comportă aşa cu mine. L-am întrebat cărui fapt datorez modificările sale de atitudine în privinţa mea, dar am făcut-o pe un ton care nu admitea decât un răspuns franc.
- E... ciudat, a început el să se bâlbâie la vreo oră după aceea, în faţa a două pahare cu coniac, în barul în care ne-am retras. Ai să spui că e o prostie sau, în fine, cine ştie... Dar ceva în tine s-a modificat. În felul în care vorbeşti, dar mai ales în mişcările pe care le faci există ceva stingheritor şi... iartă-mă, ceva care inspiră teamă. Uite, chiar şi eu, care te cunosc nu de azi de ieri, mă simt străbătut de un fior când încerc să te privesc direct. Cauza se află în tine, e clar că nu halucinez. Nu ştiu ce poate fi, cercetează-te!...
N-am mai stat să-i ascult bâiguielile, mă simţeam penibil ca un cosmonaut printre nudişti. Am aruncat nişte bani pe tejgheaua barului şi-am luat-o spre casă.
Oamenii aiurează. Dacă ceva s-ar fi petrecut cu mine eu aş fi fost primul care s-o simt. Iată, la fel ca şi până acum iau sticla de lapte şi ziarul lăsat în prag, şi intru în casă.
Din uşă mă întâmpină un miros încins. Câţiva tapiri apar dinspre bucătărie, străbătând în goană culoarul. În bucătărie marea acoperă în întregime nisipul auriu al plajei, lovind acum cadenţat stâncile crescute sub picioarele mesei. Urc. Păsări galbene ţâşnesc de sub scară şi, scoţând ţipete asurzitoare, mi se încurcă în păr. Apoi se înalţă spre tavan, aşezându-se pe braţele lustrei. Lovesc uşa debaralei, trântind-o de perete. În mijlocul încăperii strâmte, burduşite cu cărţi, se înalţă maurul japonez. Din trupu-i ţeapăn şi clinchetitor doar ochii mă urmăresc, rostogolindu-se în orbite. La apropierea paşilor mei oglinda din baie explodează. Iau în mână un ciob şi, pentru o clipă, văd cum din ochi îmi ţâşneşte lumina.
("Paradox" [nr. 8], 1982)